

Öreg volt 2010, alig tudott járni. Járókerettel bicegett. Így van ez minden decemberben. Ez a dolgok rendje. Fehér haja a földet söpörte, de volt miért bicegnie. Már várták a kastélyban. Számolták lépéseit, hurrázták, biztatták. Több ezer év. Tizedesek, századosok, ezredesek. Ünneplőben. Az ő nevében gyűltek össze. Tapsolták, és konfettit szórtak rá, mikor belépett az ódon, babonás ajtón; leültették, fotellal és pezsgővel kínálták, körbeállták, meséltették. Ott pletykáltak mind az évek. Csupa színes, lebzselő pofa. Mondták a nagyot, mondták a kicsit. Mint egy lelátó: zúgott a bálterem.

Pollágh Péter 75

LÁZÁR ERVIN JANUÁRJA

A tél tükrén csúszkálók, miközben ezekre gondolok. Porcukor az autók tején. Ez már 2011 első arca: a Január. A nagy korcsolyás. Még karácsonyilátú. Oázó csecsemő, szaloncukros baba. Hófűtött, fehér rugdalózójában egyre visít. De nem bántóan. Frissít a hangja, mint egy jéghideg tejkávét, mesehabbal, habzó éggel a tetején. Előre köszönök neki, megadom a módját. Mint a régiek. Mint a régi papák. Megpaskolom az arcát. De csak ha engedi. Nem nyomok barackot a fejére, nem illetlenkedek, nem teszek fel felnőtt kérdéseket.

Aztán összehúszom magamon a barna bundát, s hazafelé veszem az irányt. 5 órára várom Teddy Beart, személyesen. A medvék és én: régi, nem kopó történet. Egy Teddy Bear-küldöttség is elférne nálam: sok jó medve, kis helyen. De persze csak egy jön, semmi csoportozás. Gőzölgő, mézzel bélelt teával várom. Be is robog sebbel-lobbal, két mancsa közé kap, brummog, beszélni kicsit magyar. Adok neki angolnát is a tea mellé, de udvariasan hárt, most nem kér, tele a bendő.

Ő kérdez rá Ervin úrra. Hogy hát mi van vele? Merre is lóg? Hol kószál? Hol álmodik, hol morog e régi lord? Mert hogy őt számon tartják. Szép temetés volt, ott volt Ló Szerafin, Vacskamati, Mikkamakka, Bruckner Szigfrid, Dömdödöm. Színesek és fekete-fehérek: mindenki, aki számít, s az is, aki nem, de oda vágyott. Csak soroljuk a négyszögletű és kerek neveket, nem is érünk a végére. Fülíg ér a száánk, míg sípol a teáskanna, s forró fürdőt vesz a sokadik, öreg filter. De ahogy elütik a hatot, menni kell. Az esti templom harangjai konganak, megrezdítenek egyszerre több szférát. Templom mellett lakni jó.

De a medve még odasúgja, hogy hallottam-e a pimasz hobbitról, aki odaállt az óriás elé, s így kiáltott: „Ervin bácsi, segíts nekem! Megfoghatom a bajszodat?” S megfogta, mint kezet, vagy mankót kell. Talán még most is fogja.

Ott lóg azon a bajszon, akkor is, mikor a ködmönös Lázár együtt sétál a hősipkás Tolkiennel. Néha meg-megállnak, s ugyanazt dörmögik egymásnak a szélben, valami olyasmit, hogy „Ha maga nem volna, ki kéne találni”.

A Teddy Bear után nézek a korasötétben. Nem teszem mérlegre, amit látok, hisz mérhetetlen sűrű. Nem látszik még, milyen a Január, felajánlom hát Lord Lázár Ervinnek, színezzze meg, pacázza össze ő.

